

nu en Gang Indenrigsministeriet har overtaget med Hensyn til de fleste Kreditforeninger, burde gøres mere effektiv, og det er jo rimeligt nok, at Indenrigsministeriet igennem de indsendte Regnskaber ikke kan komme til at udøve nogen virkelig Kontrol; men jeg synes, der maa kunne findes andre Veje hertil end den her foreslåede § 2. Medens jeg er ved § 2, maa jeg dog udtale, at det fremgaar af den ærede Ministers Bemærkning til Nr. 4, at vi for saa vidt ere fuldstændig enige; men naar den skal forstaaes saaledes, som den ærede Minister fremhævede, vil han vist erkende, at den er forfærdet. Der burde staa, at vedkommende Kreditforening i sine Statutter skal optage fornødne Regler om Anbringelsen af Reservecapitals Midler, men som det staar her, at Reservecapitals Midler skulle anbringes „efter de i Statutterne givne Regler“, ikke „efter Regler, der gives i Statutterne“, er det vistnok forfærdet; det er i hvert Fald ulogisk.

Med Hensyn til § 1 Nr. 3 mente den ærede Minister, at det ikke vilde være heldigt, at der paa en Maade skabtes en Konkurrence mellem Kreditforeningerne med Hensyn til at hvide sekundære Laan, og at man ikke burde lette en Gjer, naar han ønskede at optage et sekundært Laan, efter at han maalkte havde nedbragt sit første Prioritets Kreditforeningslaan meget betydelig, at kunne gaa til en anden Kreditforening; man skulde ikke skabe en Konkurrence mellem Kreditforeningerne. Jeg indser ikke hvorfor; jeg synes, det tværtimod kunde være meget heldigt, om Kreditforeningerne konkurrerede med hinanden paa en fornuftig og rimelig Maade, og jeg skal fremhæve, at det dog kan være, at visse Kreditforeninger ifølge deres Statutter kunne hvide større Laan end andre, idet de saa tage den fornødne Assurancepræmie, som andre Kreditforeninger ikke ere komne ind paa. Og naar det er Tilfældet, og altsaa Gjereren af en Ejendom kan saa et større Laan, naar han vil betale denne Assurancepræmie derfor, hvorfor skulde han saa være forhindret deri? Det hele, der er Tale om, er at sige, hvorledes vi skulle evaluere det solidariske Ansvar. Man maa have en Regel for det, og det maa være en fornuftig og rimelig Regel, og den maa være ligejaa fornuftig i Forhold til den ene Kreditforening som i Forhold til den anden. — § 1 Nr. 4 tror jeg ikke jeg har misforstaaet. Naar den højtærede Minister siger, at Reglen er den, at der ikke maa løbe flere Kasseobligationer, end der haves Prioritetsobligationer, saa er det som Princip rigtigt nok, men det er jo aldrig blevet overholdt, for det maatte jo

føre til det, som Ministeren selv udtalte, at i det Øjeblik en Kreditforening lader sig en Ejendom udlægge ved Fogden efter for-gæves afholdt Tvangsauktion, saa skulde et tilsvarende Beløb af Kasseobligationer annulleres straks eller i alt Fald i den nærmest kommende Termin, da der nu ikke længere eksisterede en virkelig statutmæssig Kreditforenings-Prioritetsobligation. Det gør man ikke, og det har man aldrig gjort, og det er det heller ikke nogen Nødvendighed for. For hvad er det, der skal i saa Tilfælde, naar Kreditforeningen lader sig Ejendommen udlægge? Det er jo simpelthen det, at medens Kreditforeningen hidtil har været Pantkøber, bliver den nu Gjer; men det er dog med Hensyn til Sikkerhed og med Hensyn til at have Haand i Hanke med en Ting betydeligt bedre at være Gjer end at være Pantkøber; for det personlige Ansvar, som kan være ved Siden af, regne vi jo ikke for noget i dette Tilfælde. Naar altsaa Kreditforeningen faar Ejendommen, faar den den størst mulige Sikkerhed, som kan faas i denne Ejendom, men hvad der navnlig forekommer mig at være uklart efter Bestemmelsen i Nr. 4, det er, hvorledes egentlig Kreditforeningen stillet i det Øjeblik, det efter for-gæves afholdt Tvangsauktion lykkes den underhaanden at finde en solid Køber, som vil overtage Ejendommen for en Købesum, som i det mindste dækker det tidligere Kreditforeningslaan? Kan saa Kreditforeningen afslutte Kontrakt med og udfæste Støde til en saadan Køber, og kan den lade ham saa et statutmæssigt Kreditforeningslaan i Genhold til den gamle Burdering, altsaa inden for $\frac{2}{3}$ eller endog-
jaa betydelig lavere? Vil den højtærede Minister efter den Bestemmelse, som er her, kunne fride ind derimod? Naar han ikke kan det, forekommer det mig, at hele Bestemmelsen er temmelig ørkesløs. Men jeg erkender paa den anden Side, at navnlig efter at der paa dette Omraade er givet Lovbestemmelser for visse, navnlig yngre Kreditforeninger, er det vistnok nødvendigt, at der gives en særlig Bemyndigelse til den højtærede Minister, men jeg tror, at den kunde holdes mere i Almindelighed, og man skulde ikke komme ind paa saadanne detaljerede, specificerede, Regler, som findes her, og jeg kan ikke indse, at Ministeren kan have noget derimod.

Breinholt-Bandsborg: Det ærede 3dje Medlem for 7de Kredts (Madsen-Møgel) og 2det Medlem for 10de Kredts (Bojsen) vare begge enige om at hævde imod mine Udtalelser Takationernes store Paa-